

Постанем ли валом сињега ти мора...

Море без таласа било би као срце без љубави, без воде; суво и непотпуно. А кад бих ја, бар на дан, вал била, била бих онај нама близак. Онај што поносно јадранску обалу запљускује.

Отварам очи које је њежно помиловало сунце. Оно ми тихо шапуће да се будим док још није касно да видим љепоте Боке Которске. Као кенгур на ноге скачем, да нешто не пропустим. Лагано запљускујем обале Боке уздижући се не бих ли шта видјела. Угледах тамо у долини Сат кулу која полако одбројава сате. Канли кула и Форте Маре нешто довикују једна другој, док Цитадела пије јутарњу кафицу. Док са друге стране запљускујем обале острва Ластавица и не могу склонити поглед са прелијепе Мамуле. А она, по ко зна који пут, прича своју историју. Па кад се опет вратих назад, видјех многе луке. Понеки им брод донесем, понеки им узмем к себи, па их пренесем даље. Низ многобројне степенице силазе мјештани и туристи док ме задивљено гледају. Ја се тад осјетих важним, па се мало издигнух и почех се шепурити својим дивним звуковима. кад ударих у обалу. Својим лијепим мирисима их још више очарах. Како се издигнух, видјех и многе животињице које би се радо у мојим дворовима купале, као рибице. Још једне поднастаре имам у свом двору – мале шкољкице. Баш данас биле су нешто мрзовољне и приговарале како смо моји пријатељи валови и ја прегласни. Али просто се не могу нагледати ове љепоте. Вољела бих кад бих могла да дохватим и прелијепо шеталиште на којем се стално нешто догађа и стално туриста има. Гледам горе, птичице на плаветном небу пјевуше. А кад сунце безвољно *сађе* и изађе пун мјесец, тад он заједно са звјездама сјајним обасјава обалу и море и све љепоте дивне Боке.

Постанем ли валом сињега ти мора, поноснијег од мене не би било, носећи на себи све бококоторске сјене.

Крстина Томашевић VIII – 3
ОШ „Милан Вуковић“
Ментор: Душка Јовановић